

малко, задъ ледената буца, съ ревъ се издигнала срѣщу тѣхъ една голѣма бѣла мечка. . .

Хокинсъ изтрѣпналъ, искалъ да се прѣцѣли съ пушката, но се подплѣзналъ и падналъ . . . Тогава Хораций вземалъ пушката, опѣналъ, тя изтракала, но не грѣмнала . . . Какво да прави сега! . . . Хокинсъ станалъ и цѣлъ разтреперанъ отъ страхъ, хукналъ да бѣга къмъ лодката. . . .

Въ отчаяне, малкия Хораций уловилъ отъ другия край пушката и съ всичката си сила ударилъ мечката по муцуната. . . . Озвѣрената мечка, съ ревъ се изправила на заднитѣ си крака и още малко, ще се хвърли да го сграби съ прѣднитѣ си лапи. . .

Само една дълбока малка пукнатина отдѣляла Хорация отъ страшното животно. . . Но въ тази минута отъ кораба се чулъ грѣмъ и коршума попадналъ въ сърдцето на мечката, която веднага се търкулила на леда. . . . Отъ кораба видѣли всичко това. Капитанинътъ заповѣдалъ добръ да стрѣлятъ върху звѣрътъ. . . .

Когато се завърнали на кораба, капитанинътъ строго казалъ на Хорация:

— Лошо дѣте! Какво щѣше да стане, ако мечката те бѣ ударила! . . . Азъ едва не умрѣхъ отъ страхъ. Защо и ти не бѣгаше? . . .

— Тогава за Хокинса щѣше да бѣде много лошо — той лѣжеше падналъ на земята. . . спокойно отговорилъ Хораций. Азъ искахъ да убия мечката и кожата ѝ да занеса у дома на татя...

Това дѣте послѣ станало знаменитъ завоевателъ. Той е сѣщия *адмиралъ Хораций Нелсонъ*, който е умрѣлъ прѣди 100 години.